

Bob Eggermont

DUNKER HERT

www.bestelmijnboek.nl

© 2020, Bob Eggermont

ISBN 978-94-6247-181-8

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob Eggermont

DUNKER HERT

Ik woon bij de bocht, die je moet nemen als je naar de volgende straat wil. Ik had een ander paradijs voor ogen. Ik blijf moeilijk in alles, zelfs in het uitkiezen van mijn blikken. Vaak reed ik rond in het donker door deze kleine stad om mijn hartkloppingen de kop in te drukken. Ik probeerde de moeders te ontwijken die hun baby's in slaap reden. Van een paradijs in doorzichtige kleren was niks zichtbaar. Zonder back-up zocht ik naar een stempel om mij te laten zien. De onzichtbare ik tussen de onzichtbare andere, het deed me verlangen naar de komst van God. Naar de zuivering en het splitsen van de mens. Ik was het beu om braaf en begrijpend mee te denderen in het constante, vloeiende leven. Zonder sympathie voor dictators en de islam als ultieme godsdienst kregen mijn gedachten rare uiteinden, puntig en bedoeld om te kwetsen. Wat voor een man ben ik eigenlijk ? Een gevaarlijke gek zoekend naar het slechtste plan sinds het eten van de appel ? Een vrouweaanbidder die liever haten kan ? Mijn familie achtergelaten zonder moeite, alle contacten gedoofd om meer van mezelf te kunnen zien. De krachtige kant is er altijd. Als ik de kaarten leg voor mezelf zie ik de slang, het alziend oog, de tweesprong, het vuur en de dood in 1 flits van wanhopig zijn. Ik weet dat het zo zal zijn, wat mij en jullie te wachten staat. Ik wil geen kinderen meer verwekken, geen vrouwen of scharrels veroveren, dumpen of verwensen, ik wil geen verre reizen ondernemen, ook geen weekends dicht bij huis, ik wil geen vrienden van vroeger gaan zoeken, wil geen cafébazen te vriend houden, ik wil geen huisdieren volgen, ik wil geen geld najagen, ik wil niks wat een ander wil of toch. Ik wil mensen doen schrikken, als kinderen, met mij achter de deur, met mijn handen hoog als klauwen. Mijn in somberheid gedompelde gedachten hebben niks te maken met de pesterijen die ik als kind moest aanvaarden. De jongens waren te groot en te geliefd om ze omver te kunnen duwen als pilaren of zuilen. Het had niks te maken met mijn Christelijke opvoeding en mijn perfecte ouders die alles voor me over hadden. Het zat gewoon in mij om door alle mooie dingen heen te kijken als een schilder of beeldhouwer die nooit tevreden kan zijn, die altijd iets anders ziet, zo kijk ik door het leven heen, ook door de steden die men als paradijzen benoemden. Het is niet meer dan een verzonnen woord op aarde. Jaren heb ik liggen denken, nadenken, in het gras met mijn kont naar de zon en naar alle kloppers en bakkers.

Poging 1- Het Busje

Ik heb mijn paspoort verbrand in het maanlicht en ik heb gewacht tot ik mijn naam en mijn tussennamen niet meer weet. We zijn zover, ik ben klaar om alle persen te halen in de wereld, alle kranten tot in Timboektoe. Ik ben onderweg naar de hoofdstad met een werkbus vol explosieven.

De radio ontkoppeld, voor het eerst verschijnt er een soort van glimlach, uitgestreken op mijn gezicht. Nog een paar honderd kilometer en het is zover, het verwachte einde. Het weer heeft het moeilijker met kiezen, een beetje druppelen tegen de zijruit, een hagelbui in volle spits of de zon rechtdoor de wagen. Een uitmuntende dag, de weg ligt open, geen agressie, ieder blijft op zijn vak, dus ik ook. Niemand vind mijn gestolen bus de moeite, het zijn mijn eigen nummerplaten, een onderzoek zal overbodig zijn, ik ben de dader, ja ik mijn beste vriend met je mond vol speeksel, ik zonder dubbelgangers, ik ga het doen, goed doordacht maar zonder sterke argumenten. Ik wil schrik zaaien en oogsten tegelijkertijd net als andere, ze moeten het mij niet leren. Ik hoef geen duizend maagden, broden of extra levensjaren. Misschien gaan ze ooit diep nadenken door de schrik, kruipen ze in elkaars huizen, slaan ze verbintenissen voor het leven, juist door de schrik die ik ze meegaf.

Ik ben een jongen van hier en ik kan het beter. Ik heb aan alles gedacht, bij twijfel grijp ik naar de gouden flessen. Ik wil met een zekere voet crashen, niet stotterend maar vol op de gas als Max. Ze moeten mij herdenken als een jong vraagteken, als een freelance terrorist, ik doe het voor mezelf. Wie kan mij nog stoppen? Alleen ik, om mijn benen voor een laatste keer te sparen moest ik aan de kant, 37 kilometer verder. De triestige bezinepomp met drie pompen en een volgestouwd vuilbakje liet ik links liggen, maar het eethuisje van gewone makelij was goed genoeg. Het zat vol met mensen op doorreis, met halve plannen, in reiskleren met de rits dicht tot aan de mond. Schrokken, zichzelf geen tijd gunnend, onverstaanbaar met een 360 graden observatie. Ik zweette van de spanning met een deo-geur tot in mijn schoenen. Ik bestelde een ingeduffeld broodje gezond en een blikje bier.

Iedereen zocht de zwerver en de bedelaar in het plaatje. Kinderen liepen als in een snackbar rond en vrouwenogen zochten de knapste truckbestuurder zon-

der plaatjes. Mannen zich verplaatsend in gewone voertuigen werden door het gebrek aan interessante vrouwenmensen verplicht om naar het personeel te turen van rond de zestien jaar. Ze bleven zoveel als mogelijk achter de balie staan. Ook ik keek naar hun staartjes en hun beugels en de ongestreken overhemden die ze boven de broek droegen. Geen zicht, de overste had er geen kijk op en hield zich met de cijfertjes bezig. Celine Dion klonk in de hoeken met een lichte verkoudheid op de longen. Mannen hielden hun oren gesloten als olifanten. Bij een Bijbelse stilte hoorde men onverschillig met elkaar om te gaan, de drukke rechtlijnigheid buiten moest gecompenseerd worden. Ik voelde mij hier als enige op mijn gemak. Ik genoot van het onbelangrijk zijn. Ik miste de boot die ik bij Celine plaatste. Bij de derde hap proefde ik een stukje folie, door het niet te missen venster zag ik een meisje, onaantrekkelijk en rokend rond mijn busje beren. Ik liet mijn eten achter en stapte op haar af. Ze zag dat hij van mij moest zijn en dat ik hem beschermd vanwege een mogelijke inhoud. Ze lachte haar net geplaatste beugel bloot en bood mij een sigaret aan. Meer uit schrik dan om een praatje te versieren. Ik stak beide genotsstokken in brand, de herrie op de autobaan zorgde voor de juiste zoem. Even pauze meneer met een wolkje er achteraan ? Nee, ik ga de dood tegemoet, ik ga je niks voorliegen. Ze schrok niet, moet dat dan, ze hoorde het wel vaker, truckers kunnen behoorlijk negatief uit de hoek komen na al dat rechtdoor gerij. En waar heb je precies afgesproken ? In de stad waar anders. Werk je hier graag? Ik kan het mij nauwelijks voorstellen, elke man hier die liever alleen naar de horizon rijdt is bitter gestemd. Blijje jongens verdienen de stad. Jouw lach doet mij aan mijn oma denken, zij hoorde overal thuis, haalde boodschappen voor alle even huisnummers in de straat tot de postbode haar na een val liet liggen, vanaf dat moment dacht ze alleen nog aan ons.

Het meisje probeerde een anekdote van haar oma te herinneren, het duurde te lang, ieder doofde zijn peuk. Zij tegen de rand van een vuilbak en ik tegen de zool van mijn mindere schoen. Mag ik mee naar de stad met een wolkje er achteraan ? Ik twijfelde of het kon, zou ze niet als medeplichtige kunnen beschouwd worden, mee met een bom op wielen ? Ze probeerde met een eerlijke binnensmondse lach een lift te versieren, mijn besluit stond daarvoor al vast, ze kon mee tot aan het eerste bushokje. Ze haalde haar kleren binnen, in een plastic zak en

vertrok zonder het te melden, zijn we weg ? Met honger voor vier reden we back the one way road op. Kom je nog terug ? Ik denk het niet, ik ga naar de broer van mijn vader, ik mag bij hem chillen tot ik een stevige baan te pakken heb. Ik wil geen doorgezakte trucker meer zien. En je ouders dan ? Mijn ma en pa ? Die zijn naar de eeuwige jachtvelden, nu een jaar geleden vertrokken. Het heeft me sterk gemaakt, of ik maak het mezelf graag wijs. En hoe. Op een lullige manier, niemand gelooft het, nu nog steeds niet. Ik knikte zijdelings dat ik het wel ging geloven terwijl ik een sportieve Japanse wagen inhaalde met het stuur los. Mijn ouders zijn gestorven door de kunst, door een kunstwerk op hun hoofd, een schilderij van meters lang, niet eens bekend, in een Italiaans, bouwvallig museum, zestig kilometer van Rome. Het fas af zoals wij in het dialect zouden zeggen, de nekken gebroken, volledig over zoals bij the walking dead. Ik mocht ze niet meer zien, om politieke rellen te voorkomen werden ze uit voorzorg daar begraven. Volgende zomer mag ik het adres van de begraafplaats weten, ik weet al welke bloemen ik ga meenemen om op haar helft te leggen, en voor mijn pa een volle fles Passie jenever. Ze zag dat ik het geloofde, zo iets komt inderdaad niet veel voor. Van een beeld op je hoofd bij het veters strikken had ik wel al van gehoord maar een stil landschap zonder dieren die je de das om doet lijkt me vrij nieuw. Soms zie je de dood echt niet aankomen, ik moest lachen, ze moest eens weten, ze zat op de eerste rij, dichterbij ging ze levend niet geraken. Ze vertrouwde mijn orthodoxe rijstijl, haar ervaring met mopperende truckers had haar naïviteit in tact gehouden.

Haar geur deed mij denken aan opgewarmde spaghetti, ze ging over een paar jaar een mooie vrouw zijn. Met wat kledingtips, wat langer haar en rechtgetrokken tanden zou ze de juiste aandacht trekken. Het werd drukker, het asfalt zuchtte, ik bleef in mijn rol, ze draaide aan de knop van de radio maar er kwam geen noot of stem, het nieuws en de hits van morgen bleven in de lucht als zwevende vogels. Ze baalde zichtbaar, er kon wel een nucleaire ramp zijn gebeurd, Trump opgehangen op Time Square en niemand die een mes wil openklappen. Ze draaide het venster open om iets van geluid binnen te laten. De staat van de weg verslechterde met de minuut, ingeslagen kraters leken op een voorteken van buitenaardse activiteiten. Ik moest volledig rechts uitwijken om het ont-

ploffingsgevaar te minimaliseren, ik wou niet sterven voor een megakrater in de weg. Ik ga geen alien werk uitvoeren. Ik ben Jasmina by the way en u bent ? Ik twijfelde met de blik op een mogelijke file, moest ik een naam verzinnen of eerlijk opbiechten dat ik al mijn namen met opzet ben vergeten om kleurloos te kunnen gaan ? Ik ben Lex Rustman, maar iedereen noemt me bij de achternaam. Volgens mij zag ze de leugen tussen mijn wenkbrauwen zitten als een aanvaarde wrat tussen je tenen. Ze speelde het spel mee, haar vertrouwen daalde een paar graden, ze begon op mijn voetenwerk en op de houding van mijn rechterhand te letten alsof mijn rijstijl per minuut verslechterde. Ik sloot haar venster, om haar in de war te brengen begon ik een eigentijds rapnummer te neuriën wat ze gelukkig herkende, ik kon nog mee met het hedendaagse. Ze vulde mij aan met de juiste tekst, ik bleef net zolang doorgaan tot die paar graden er weer bij waren. Ze begreep waar ik naar toe wou. Vertrouwen tussen vreemden is nog belangrijker dan bij vrienden. Ze schoof onderuit en maakte het zich iets gemakkelijker met haar benen. De weg kromp naar 1 laan, een fikse aanrijding met twee taxi's verpesten het voor de andere.

Het leek wel of het netwerk van snelwegen de stad probeerde te beschermen tegen mensen zoals ik, als aders die dicht en samentrokken om het hart te beschermen tegen dodelijke impulsen. Het meisje vloekte in zichzelf, dit kon wel is een hele dag gaan duren. Wat was de titel van het schilderij wat je ouders vermoorden ? Ben ik dat vergeten zeggen ? Landschap op den buiten zonder boer. Het hangt intussen weer op, aan een muur met stevige beugels, je kan niet dichterbij dan drie meter komen. Ik wil het ooit met mijn eigen ogen zien, ik wil het bespuwen met de vettigste rochel die ik uit mijn keel kan toveren. Ik wil het nieuws halen om mijn ouders te eren, nutteloze wraak zeg maar. Ze was nu al aan het oefenen tegen de spiegel. Ik weet zeker als mijn moeder had kunnen kiezen welk schilderij haar nek zou mogen breken koos ze zonder twijfel voor de Mona Lisa en mijn vader voor de aardappeleters. Ik zou gaan voor de schreeuw en jij ? Iets van Herman Brood denk ik met felle kleuren en veges. Eigenlijk hield ik uitsluitend van zwart met al zijn tinten. Het past bij alle seizoenen en alle moods die een mens zich kan veroorloven. Ik hou van mensen die uitsluitend zwart dragen als meneer Deelder Jules, de politica mevrouw Turtelboom of de Amerikaanse

regisseur Tim Burton. Ik ben jaloers op een naam als Ayco Duyster. Rustman ging er ook nog wel mee door terwijl er politiemensen en kerels in fluohesjes op de binnenberm verschenen, de taxi's lagen omgekeerd op elkaar als een metalen burger, de stenen muur had de schuldige auto op de nakomer gekatapulteerd, het was niet duidelijk of beide bestuurders het hadden overleefd, Jasmina keek opzij, ze zag een geklemde voet bewegen, de meters liepen nog steeds door voor de niets vermoedende klanten achter de zetel. Hij stond al op 187 en 156 euro, hoeveel moet ik je trouwens nog voor deze rit ? Niets, hou je centjes maar bij je. Dat wil ik niet, ik ben geen profiteur, laat me je dan op een pas gesmeerd broodje trakteren bij de volgende stop ? Ik ging akkoord met een high five.

We kwamen tot stilstand, iedereen stapten even uit behalve ik, benen strekken en sociaal doen, we staan ervoor bekend in de brochures. Ik had andere dingen aan mijn hoofd, ik had nog een beslissing te nemen. Waar ging ik binnen rijden met die gevaarlijke bus van mij ? In een belangrijk gebouw of in een gebouw waar belangrijke mensen zitten of leven ? Of beide ? Jasmina zocht gesprekken op met leeftijdsgenoten. Ik koppelde de radio terug aan om haar te verassen terwijl ik nadacht. Was het voldoende om haar kronkels over mij uit te gommen ? In de stilte dat ze luisterde naar andere keek ze bedenkelijk naar de veel te propere werkbus. Ze had mijn handen uitvoerig bestudeerd, ik was geen werker voor vuile klusjes, ik had geen groeven, littekens, zwarte nagels of ruwe oppervlakken. Ik heb muzikantenhanden, terrorist onwaardig. Stilaan begon ze na te denken over de inhoud achterin. Waarom ik in de buurt bleef. 25 minuten, een paar theekransjes en een paar uitwisselingen van telefoonnummers en Facebook gegevens later trok de kudde zich weer op gang, piepend en tuffend als een afgedankte rij stoomtreinen. Wuivend koos men een vak, Jasmina was uitgeput door haar praten. Ze had water gekregen van een knalrood ventje met een schroefdop. Ik forceerde een glimlach, ze trapte smakeloos in mijn ongezelligheid. Vanaf de ijzeren karavaan oplossen tot aparte wagons verraste ik haar met een zomerse zender zonder gelul. Ze wou me bijna zoenen in de hals, de zon kwam vanachter de verste lijn vandaan. Dit had ik voor haar gedaan, de graden stegen naar een mooie grafiek toe. We konden weer doorrijden, de wereld lag weer open. U hebt mooie handen meneer, wist u dat ? Ik keek weer voorruit, dit

keer wou er geen file verschijnen vanaf het middelste baanvak. Ja, daar hebben verschillende soorten van mensen mij al attent op gemaakt, ik zie het mooie niet, wil je ze misschien eens aanraken ? Nee, zover wil ik niet gaan, is dat niet moeilijk als klusjesman om ze zo te houden ? Ik antwoordde met een opgetrokken lip, ze focuste zich dan maar op de geknutselde tekst van het toevallig voorbij komende jazznummer met drie stemmen.

Pas na een volledig album aan passerende nummers van net geen vier minuten vroeg ze wat ik zo op het eerste gezicht mooi aan haar vond. Niet in de beste omstandigheden, nee, gewoon nu. Niet veel. Haar handen waren te klein, haar borsten vielen niet genoeg op, haar voeten te uiteenlopend, haar wangen te rood, haar neus te groot, haar handen te mannelijk. Je haarkleur dan maar, oranje als de kat van mijn Hollandse buurvrouw. Teleurgesteld keek ze naar alle niet opgenoemde lichaamsdelen. Het was de laatste vraag die ze zou stellen voor de volgende pitstop. Ongemakkelijk keek ze achterom, ze voelde zich ontleed met mannenwoorden, elk lichaamsdeel figuurlijk afgehakt, het zeggen niet waard en dan op een wit bord gekwakt. Ze wou haar haren bekijken, die twijfel gunde ze mij niet, alle woorden moeten wel spottend bedoeld zijn. Wie vind er rost nu mooi ? Ze reageerde al als een onzekere vrouw, in dit opzicht geen kind meer, die elk woord uit een mannenmond twee keer omdraaide voor ze er mee kon leven. Ze draaide de radio terug uit, kinderachtig maar duidelijk, het vriespunt in haar ogen. Na een half uur stilte met vlagen van regen begon ze mijn laat geplaatst compliment te begrijpen. Ze zag dat ik mijn koppigheid en stilzwijgen goed onder de knie had, ik kon dagen zwijgen, weken, geleerd van mijn vader. Terwijl de pitstop op de borden stond aangegeven draaide zij de radio weer aan, wat is het nu eigenlijk, Katy Perry schoot door de boxen achterin als een vliegend snoepmeisje op een candybar. Ik gaf Jasmina een schouderklop terwijl ze toch het kleine spiegeltje uitklapte om haar wenkbrauwen te bekijken. Als broer en zus reden we de parking met picknickweide op, het eethuisje met buitenverlichting stond helemaal achteraan naast een half afgebroken speeltuin. Duizenden auto's en ander vervoer passeerden hier dagelijks en toch stonden er nu maar vier wagens voor de dubbele draaideur. Jasmina voelde het kriebelen, ze zou hier wel willen werken op het eerste, verre gezicht. Terwijl ik met piepende en

tegenwringende banden mijn bus parkeerde in een ongewone richting keek zij met steeds groter wordende ogen naar het geheel.

Ze zag de volgende grootse zomer al voor haar, kinderen in het gras, eindeloos hollend en duikelend, de auto's die dienen als verplaatsbare muziekinstallaties, moeders ijsjes likkend op blote voeten, de geur van olie en benzine om de sfeer stoer te houden, camping 98 waar alleen kinderen de pompen mogen bedienen. Toen ze haar dagdroom uitschakelde met de regen petsend tegen de voorruit was ik al binnen. Ik had al broodjes besteld, de tafel gekozen, zij mocht enkel nog afrekenen. Het meisje die de sleutel van de kassa zocht verdronk in het werk van gisteren. De jongens left a mess en bedankt. Jasmina had moeite om niet door de klapdeuren te gaan. Ik greep haar bij de pols en drukte haar terug op de stoel, laat het smaken, ze ging akkoord met een high five. Een oud koppeltje met luide stemmen hadden er plezier in om dat kind te zien sukkelen, een zakenman zat met zijn rug naar iedereen toe om zijn krant van thuis per definitie nu te lezen, hij kon zijn voeten niet stil houden. De derde auto hoorde bij een vrouw in uitsluitend groene kleren, ze wou 1 met de natuur zijn, het dashboard van haar verwaarloosbare tweezitter lag vol met takken en gedroogde dingen, op haar schouder zat een tamme wandelende tak als een papegaai rond te kijken, heel bizar. Geen truckers hier, zonder reden, je kon ruiken dat ze deze ochtend de vloeren hadden geschuurd met goedkope middelen. Het temperde de honger voor een groot deel. De bestuurder van de vierde wagen was nergens te bekennen, er brandde geen licht door het kleine venster van de gang die naar de toiletten toeging. Als slecht denkende mens dacht ik het slechtste, er waren geen camera's in de hoogte of in de laagte, de hij of zij had dus vrij spel. Maar er viel hier niks te rapen, zelfs de klanten waren te pover voor woorden. Jasmina was tegen haar broodje aan het praten, het kind kwam even boven. Helaas pinda-kaas kwam er niemand door de deur gevlogen met een tweeloop, de auto stond er al weken uit te drogen. Al dat carpoolen brengt soms de nodige verwarring met zich mee. Van al dat meerijden naar overal weten ze vaak hun eigen auto niet meer terug te vinden.

Sommige auto's krijgen hun gedreven vader nooit meer te zien. Ze veranderden dan met de tijd zowaar in een huis op wielen voor rondtrekkende zwervers zon-

der rijbewijs. Zonder dat iemand het zag ging de buitendeur een stukje open, heel voorzichtig kwam er een oranje kleurig vosje binnen getrippeld, totaal niet mensenschuw en met de kop hoog. Totaal niet verwaarloosd, sprookjesachtig glimmend in elke vorm van licht. Om de aandacht geluidloos te bemachtigen liep hij een stukje in de middengang, heen en terug, en weer draaiend onder een korte hoek, als een mannequin huppelde het klein dingske over de vuil witte vloer. Het geslacht niet helemaal duidelijk. Niemand wou het dier zien, weer zo een schooibeest zeker ? Jasmina onderbrak haar gesprek met het broodje om naar het fijne beest toe te lopen, hij stopte abrupt, hij zat er eigenlijk een beetje op te wachten, op een mens die hem zou aaien, het beestje geloofde in toeval, dat de juiste persoon naar hem toe zou komen. Hij had zich voorgenomen als man zijnde om als het gebeurde deze persoon voor het leven lang trouw te blijven en te volgen en te beschermen. Jasmina was met andere woorden zonder het ten volle te beseffen opgescheept met dit wezen. De vrouw in het groen stond recht als voor een koningin en begon met de woorden klap klap in haar handen te slaan zonder geluid. Van alle enthousiasme viel alle inhoud uit haar zakken, eikels uit het bos, gedroogde bladeren, een onderdeel van een aansteker, gebruikte tandenstokers. De nette heer wou geen dier zien, enkel foto's op papier. Het koppel van de wereld wou het vosje aaien met ongecontroleerde bewegingen als schuurpapier maar de vos ontsprong de dans en sprong op de schoot van Jasmina. Naar mij keek hij vals, hij zag mijn ware toedracht, de plannen die ik de stad wou aandoen, ik mocht hem in geen geval aaien, hij had de kleur van vuur, hij had menselijke blikken en een duidelijke wil. Terwijl Jas likjes kreeg probeerde ik te aanvaarden dat dit beest mee zou gaan met ons, mee de bus in, zou hij de explosieven ruiken ?

Hij won het meisje om zijn oranje pootjes heen, dit dier kwam niet uit de bosjes of uit de voor seks gebruikte struiken vandaan, hij was gezonden, telkens het naar buiten keek scheen de zon als de eerste keer ooit. Ik moest er om lachen, het was een test, ik moest ermee leren omgaan, in mijn rol blijven. Jasmina liet hem van het broodje eten terwijl ze luidop een vanzelfsprekende naam probeerde te verzinnen. Ze legde de lat hoog, de duizenden namen vanop het internet en uit de kinderboeken waren niet geschikt. Ik liet haar bezig. Ze schrapte namen

in het luchtledige. It was time to go. De vos klampte zich vast aan haar gebreide trui als een vleermuis met een moedercomplex. Het was hem meenemen of een nieuwe trui breien. Met de ongewenste mascotte tegen het venster aan reed ik de vlugge weg weer op, voor het eerst ongemakkelijk, achteromkijkend. Ik zat alleen van voor, Jas ontpopte zich tot een moeder op de achterbank met een hoog stemmetje. Het beest keek spottend naar mijn rug toe. Ik draaide de radio weer aan. Moet je mijn geheim weten ? Pardon ? Het meisje sprak, moet je het weten ? Ja, dan zeker ! Ik ben zwanger van een jonge jongen ! Verassend. Ik twijfel nog tussen twee jongens. Blond haar of zwart afgeschoren, ze moeten niks weten, moet ik het houden ? Of ben je niet zo voor het jonge leven ? Ik vond haar ineens heel dom, ook het vosje draaide zijn nekje in een heel gek bochtje. Zwanger gemaakt tijdens de werkuren of net erna, het kwam formidabel ongelegen. Om het moment van rond de 120 kilometer per uur nog stiller te maken kwam Oma Madonna nog even langs om een klassieker te zingen. Papa geef me geen preek, ik hou mijn kleintje. Zij wel ja. Het moest weg, iemand in de stad ging daar voorzorgen. De afspraak bijna gemaakt. Ik was blij dat ik niet opzij diende te kijken. Heb jij nog een geheim vroeg ze mij op de man af terwijl ze over haar buik wreef ? Pardon ? Ik denk niet dat je het wil weten. Zeker wel. Ik slikte met een bewegende adamsappel.

Gelukkig zat ze al, de vos ging naast haar liggen alsof hij de ernst aanvoelde. De radio nog maar is uit. Ik ben een terrorist in mijn hoofd en ik ga het nu waarmaken, vandaag zonder omkijken. Ik diende nu wel opzij te kijken. Jas bleef stil naar buiten kijken, daarom liet hij dus de bus nooit alleen dacht ze de vos aaiend. De hoofdstad in gevaar en zijn miljoenen inwoners, voor de triljoenste keer. Bouw er vlug een stalen verdediging omheen. Het leek nog niet te laat. Jas stopte met het aaien van haar buik. Het vosje deed alsof hij sliep, een brandend vuurhoopje. Op zijn mening moest je niet wachten, de magische lafbek. Ze kon geen mening vormen, zo leek het. Ik draaide de radio aan, gaf wat gas bij op het linkse vak. Tot zover de bekentenissen. Jasmina knapte, ze vloog naar het stuur en duwde de bus nog meer naar links, ik kon niks meer doen, het zweterige stuur gleden uit mijn handen, we gingen de middenberm over, de tegenliggers schrokken, vol op de rem crashten elke auto op een andere wijze. Niemand ging dood, het

busje wou niet kantelen of ontploffen. De vangrail boog als nooit tevoren, door de rokende motorkappen zou je zweren dat we hier te maken hadden met een aanslag van je weet wel wie. Maar zonder doden bleef het een jammerlijk ongeluk. De helikopters vlogen over, meer ook niet. Ik stapte ongedeerd uit, Jas lag als een heldin bewusteloos te ademen en de vos was spoorloos. Ik trapte het portier open en liep naar de achterkant van de bus om de inhoud te checken. Met het sleuteltje aan mijn pols gebonden opende ik de onbeschadigde deur. Ik voelde voor het eerst pijn in hals en benen, ik kon elk moment door mijn enkels zakken. Ik kon de chaos van de andere mensen niet horen. Een Indiër kroop achterwaarts uit een afgeschreven Volvo terwijl een Afrikaanse familie in de auto bleef zingen en bidden. Ik trok de deur met gemak open, maar tot mijn eigenste stomme verbazing was de laadruimte leeg, de explosieven in rook opgegaan. Dit kon niet ! Krijg nu een floeren hartverzakking, waar zijn al die vastgeklemdde explosieven naar toe, met mijn handen wreef ik over de vloer, ze waren echt weg met alle ongelooft boven de chaos, hoe kon dit ?

Ik brulde als een bom, daar ging mijn levensdoel, ik kon mijn schaarse haren wel uittrekken, wie had mij dit geflikt ? Ik kon niemand bedenken. Ik geloof niemand. De politie arriveerde, ze hadden medelijden met Jasmina en mijn gedeukte bus, ze gingen beide weg. De terroristische persoonlijkheid in mij kon het nog steeds niet geloven, ik kwam ermee weg, onschuldig over heel de lijn. Net toen ik er van onderuit wou muizen stond er een man voor mij, uit het niets. Met oranje haar en in een oranje maatpak gekleed. Met de kop omhoog, helemaal niet schuw, glimmend en me bijna uitlachend, ik kende hem van ergens. Hij gaf me een schouderklopje en zijn kaartje uit de handpalm. Mister Fox was de naam, meneer vos, wacht is even....

Het werd donker, donkerder kon niet, ik werd wakker in mijn eigen bed met de gordijnen open, het regende stromend water, ik kon mij alles herinneren wat er gebeurd was, het kon en mocht geen droom zijn, ik had nog steeds pijn in mijn hals en benen, was ik veranderd ? Nee, ik wou nog steeds de stad aanvallen. Goed. Ik trok dezelfde kleren aan als voor het donker werd. Ik zette koffie, dronk koffie, trok mijn Nike schoenen aan en wandelde mijn flat uit, de wenteltrap af, buiten de hoek om naar mijn garagebox, de explosieven die in het busje lagen

en daarvoor weken in mijn box hadden gestaan waren ook in het nu verdwenen. Ik had enkel nog twee bommengordels over. Een tweede busje stelen leek uitgesloten, ik ging de trein nemen, een rechtstreekse naar de hoofdstad. De gedachte aan Jas en die vos maakte het voorval nog onredelijker. Ik kon er met niemand over praten.

Poging 2- De Trein

Ik ging voor nog een rondje sterke koffie, het rommelde boven zonder wolken. Om mijn nieuwe frustraties optimaal te gebruiken vertrok ik de volgende dag met de eerste trein. Iedereen wou beneden zitten voor onverklaarbare redenen, misschien konden ze dan de snelheid meer ervaren, sneller het perron op met hun boeketjes rozen van vijf euro. Ik koos zoals bij elke treinrit doorheen mijn leven voor de tweede verdieping met een klein krullend trapje omhoog. Er lag altijd troep op de grond afkomstig van echte stadsmensen die graag consumeren. Een plekje bij het venster, er waren er genoeg, ik ging zitten in wijde kleren, de bomgordel zat als gegoten, ik vond het spannend om de stad voor een tweede keer aan te vallen, ik ging gaandeweg mijn doel wel kiezen, misschien kwam het net als dat vurige vosje plots op me af, dat doel, een gebouw of een persoon, een groep of een monument. Hoe zou het met Jasmina zijn? Zou het leven in haar buik het overleefd hebben? Zou de klap haar nieuwe inzichten hebben opgeleverd? Wie de vader is en of ze het wil houden?

Tegen de richting in trekt dit gevaarte zich op gang, ik ben niet te chique gekleed, ik heb nog net geen gaten in mijn jeans, met een boek op tafel en een flesje fris op de verwarming lijk ik bijna op een laatstejaars student. Links van de wandelgang zit een opgetutte dame die slechts 1 keer vriendelijk zou kijken. Daarachter zaten drie Amerikanen te stoefen over ons bier. Het duurde drie haltes voor er een meisje naast me kwam zitten, ik zag alleen haar been, haar mantel die naar me toe krulde. Ik had geleerd van de werkelijkheid, ik ging de vrouwen of meisjes ontlopen. Ik kon niet zien of ze naar me keek, ik had geen parfum op. Even verderop zaten drie Russische vrouwen met de benen over elkaar, zij zorgden ervoor dat ik het meisje niet meer kon ruiken. De natuur buiten slokten de huizen op, het gras de koeien en de afgeleefde gevels de nieuwe mensen. De

perrons vertelden de reizigers genoeg over de sfeer aldaar. De hippe afstandelijkheid creëerde ook op de trein een vrij gevoel.

Een gesprek word niet langer verwacht als je uren met elkaar zijt opgescheept, het is aangenaam als het kan, als het ontstaat, maar er word niemand iets verweten. Ik bleef naar haar been en jas kijken. Terwijl er een bellende dame de wagon verziekte met praatjes over studieopleidingen kreeg ik het idee om het ziekenhuis Ter schellingen op te bellen naar de toestand van Jasmina. Ik had haar als voor dood laten liggen, ik de schurk, door de mazen van het net gekropen. Ik moest wachten tot de babbalgriet uitstapte om verstaanbaar te bellen. Ik kreeg een seut aan de lijn met een headset op het hoofd, ik stelde me voor als Peyo, ik klonk als een zeer bezorgde weldoener. Ze twijfelde tussen een standaard antwoord en de stille waarheid. Sorry meneer, hier ligt geen Jasmina in onze bedden, ik kijk even verder bij de dichtstbijzijnde mogelijkheden. Blijft u vooral aan de lijn, dank u. In plaats van een tape te starten neuriede ze een begintune van enkele kinderreeksen. Ik kwam uit een gezin waar de tv alleen diende om het journaal van zeven uur te bekijken. Kinderplezier moesten we zelf maken met blokken en muurlange puzzels. Meneer ? Bent u daar nog, ik heb het even nagevraagd en de voorbije zestig uur zijn er geen dames de revue gepasseerd met de naam Jasmina of iets dergelijks. Ook niet na een licht ongeval. Ze zullen haar na een grondig onderzoek naar huis gestuurd hebben. U hier bij voldoende geïnformeerd leg ik de hoorn er op, tot ziens meneer. Hoe kon dit ? Ze was er erg aan toe, had ze net als ik een schuilnaam genomen ? Was ze gelukkig met het mogelijk verlies van het wezentje in haar lijf ? Ging ze op zoek naar mij om het laatste restje terrorist weg te fikken ? Het meisje naast me stapte uit, ik zette me breed. Ik hoorde de controleur fluiten in de verre verte. De rit duurde een halfuur korter dan met de werkbus. Geen files, geen voorverpakte broodjes, geen bekentnissen meer. Tijd voor het meegebrachte boek, ik had het gratis bij een ander boek gekregen. De naam van de schrijver was onleesbaar gemaakt, de titel was een ongekend symbool.

Ik sloeg de inleiding over, bijsluiters zijn voor vrouwen die graag twijfelen. Ik ontmoette een personage, een man, een deur aan deur verkoper, de laatste die het nog wil doen. Hij verkocht geen god, geen hoop, geen richtlijnen of stofzuigers

van rond en bij de drieduizend euro. Maar strijkijzers, van die grote moeilijke gevallen die je vaak al hebt liggen. Hij trok goedgehumt aan de bel met genoeg overtuigingskracht, zodoende. Einde pagina 1, tussen 2 en drie zat een plakbriefje, een geel kleefbriefje, nooit gezien. Er stond iets opgekrabbeld, met hanenpoten, ga naar bladzijde 46, wat ? Ik maakte mijn vinger vochtig en gehoorzaamde voor een keertje. Op de pagina waren er enkele zinnen met fluor beklad, enkel deze hadden belang. Er stond. Met mij gaat het nu goed, ik hoop dat alles in je bolleke goed door elkaar is geschud, bommen zijn geen oplossing en een stad wegvagen lukt zelden, ze hebben een grote weerbaarheid. Het ga je beter, getekend Jasmina. Wat ? Ik wreef in mijn ogen, tussen de tekst van een doodgewoon boek door stond er een persoonlijk bericht van Jas, nog wel aan mij bestemd, hoe kan zoiets ? Ze was mild voor mij, ze dacht nog dat de klap mij zou genezen, noop. Hoe kan ze dit bericht hebben achtergelaten ? Het boek lag heel de tijd al in mijn studio en niet in het handschoenenkastje van de werkbus. Voodoo of magie het was 1 pot nat. Gedegouteerd gooide ik het boek weg via het plafond, de controleur had het gezien. Meneer is geen cultuur liefhebber ? Het lezen beu geraakt ? Zo geeft u geen goed voorbeeld voor de studerende jeugd ! Hier is niemand, het was meer een reflex dan een daad, ik schrok, hij begon te lachen, wat kan er nu een volwassen man zo van slag brengen dat je je boek in de lucht gooit ? Hij nam het van de grond, sloeg het open en bekeek een willekeurige pagina. Hij keek diep in de grond en heel boos weer naar boven, wat is dit ! Hij draaide de pagina's naar mij, het linkse blad was blanco en op de rechterkant stond een tekening van een slecht getekend manneke met een trollengezicht, er hingen druppels aan zijn neus te bengelen, wratten op beide wangen, met een tekst boven zijn hoofd, controleurs zijn lelijke mensen, was de maat vol. Ik moest er uit bij de volgende halte, hij pikte dit niet, ben jij betoeterd.

Ik pikte het ook niet, ik had dit niet gedaan, ik had niet eens een pen of een tekenpotlood bij me, wie had dit dan wel geschreven ? Die vrouw naast me ? Wie deed me dit aan ? Het spookte in dit boek, ik kon het niet anders zeggen. De controleur zag dat ik bijzonder verrast naar dit onsmakelijke ding bleef staren. Het leek geschreven door een links iemand, ik ben rechts, altijd geweest, de gulde middenweg is voor trouwers. Hij wou me hardhandig de wagon uitzetten met

een aangeleerde techniek met de handen. Daar komt niks van in, ik stond op het punt om hem ongemakkelijk, bijna hardhandig tegen de muur te drukken toen er een meisje van een andere wagon door de schuifdeur kwam, ze fluisterde iets in zijn oor wat alleen hij kon horen, hij keek me aan en ging op zijn stappen terug. Bedankt, je hebt zijn leven gered en mij een heleboel tramalant, heb je iets met woorden ? Niet zoveel, ik ben Jasmijn aangenaam. Zonder het te vragen kreeg ik haar naam in mijn open mond. Het schepte weer een verwachting. Weer een meisje met een J, geen oranje haren van deze keer maar kastanjebruine, ze was een stuk ouder dan de vorige, ze rook beter dan alle meisjes op de trein tot dus ver. Wat was dat toch met meisjes met een J, ik trok ze aan als stroopwafels. Ik dacht na, even snel een naam uit de hoed toveren. Rolf is de naam aangenaam, ook op weg naar de big city ?

Nee, ik ga voor de kleinere gehuchten, ik ben op weg naar een fotoshoot met fotograaf K.lopp.amok. Mevrouw is model ? Ik had het niet van den eerste keer gezien. Terwijl ik haar effe, iets wat droge lippen bewonderde vroeg ik mij af waarom ik tegen Jasmina niet kon liegen, het leek wel of ik niets anders kon zeggen dan ik ben een terrorist. En toch hoor ik geen stem in mijn hoofd. Ik moest elk woord wegen, antwoorden met ja en nee. Ze was slimmer dan dat zwangere kind, ik zag hoe ze me doorgronde met punten uit een boek. Je komt er niet doorheen, ik kan de leugendetector aan.

Ik wou dat ik buitengewoon verwijfd was, dan lieten alle vrouwen mij tenminste met rust, zelfs geen vragenuurtje. In Nederland hebben ze een Nederlands-talige rockband met de naam de 3js maar ik kwam aardig in de buurt. Zonder verdere interesse te tonen op welke manier dan ook van mijn kant toonde ze enkele foto's waarmee ze moest pronken. Je kon nog net zien dat zij het was. In zwart-wit met een brandende sigaret of haarscherp in kleur op een exotisch eiland in doorzichtige nachtkledij. Het eenvoudig lijkende dametje had looks, ze had meer visie dan de fotograaf. Treinritten zorgden steevast voor massa's inspiratie, voor poses en locaties. Maar niet voor mij, er gebeurde teveel rondom mij om de focus te garanderen. En die praatjes kon ik missen. Ook zij kreeg een schouderklopje alvorens ik van wagon wisselde, ze snapte het niet. Zonder boek op tafel, en een vol flesje op de verwarming lijk ik nog steeds op een student.

Tegen de richting in slaat hij een halte over, die malle trein. Weer blijf ik niet lang alleen. Er komt een man en een vrouw binnen, ze zeggen stil hallo, ik luidop, ze dissen mij, negeren in beter Nederlands. Weer zie ik punten van herkenning. Hij leest een dubbel gevouwen krant waar vast een vis in heeft geslapen, met de benen over elkaar lijkt hij verdacht veel op die gozer uit het eethuisje. De vrouw in camouflagekleden is met de fiets gekomen, ze heeft zelf gedraaide dreadlocks vol belletjes en een wandelende tak op het hoofd waar ze zot genoeg ook een kaartje voor gekocht heeft, de controleur van daarnet heeft het netjes geknipt om de madam te plezieren, zot zijn doet ook op een bewegende trein geen zeer. Ze werden stil met het gaan zitten en ik kwam tot rust. Na tien minuten haalden ze beide een voorverpakt broodje boven. Ik sloot de ogen. De wandelende tak kreeg ook een stukje, de man morste stukjes sla tussen de sportpagina en het ingevulde woordspelletje. Ik hoorde de trein boemelen, de tak knagen en de man wrijven. Ik voelde de bommengordel bewegen, mijn buik jeukte lichtjes, ik had er vertrouwen in. Ik ging rechter zitten, ik ging zo mijn doel bepalen. Ik ging de mensen met rust laten, ik wou een belangrijk gebouw ontwortelen, het stadhuis misschien, het oudste gebouw of was dat teveel voor de hand liggend? Ik wil als een originele terrorist de geschiedenis schuiven in.

De gemakkelijkste optie wil ik niet eens overwegen. Opeens werd de wagon opgeschrikt door een ruzie in het tussenstuk tussen een boomlange Afrikaan en de controleur van daarnet met een mond vol regeltjes. Ik keek mee vanaf het trapje. De zwarte handen neigde naar de witte strot, hij kon geen kant op, hij zag mij kijken, de reus werd steeds kwader en groter. Ik voelde mij de Julius Caesar met het vingertje naar beneden. Ik voelde me hoger dan hem, ik wou zien hoe hij de rammeling van zijn leven zou krijgen terwijl de trein bleef rijden als opgefokte paarden. Sadisten rijden elke dag naar hun bestemming. So do I. Maar er rijden ook redders mee, nog te vaak. Jasmijn, het model kwam op de proppen, vraag me niet vanuit welke hoek maar ze schoot tussen de heren in. Met gevaar voor haar looks en de shoot fluisterde ze weer een zin in het oor van de naar voor gebogen Afrikaan. Zou het dezelfde zijn als bij het slachtoffer? Waarschijnlijk, hij werkte nog steeds want ook hij ging terug op zijn passen. Magisch, uniek, nog nooit gezien buiten deze trein, zou er nog zo een krachtige zin bestaan die